

DOI 10.36074/logos-19.03.2021.v2.12

ЕФЕКТИВНІСТЬ ЛІКУВАННЯ СОБАК ЗА ВЕСТИБУЛОВАГІНІТУ

Ордин Юрій Миколайович

кандидат ветеринарних наук,
доцент кафедри акушерства і біотехнології репродукції тварин
Білоцерківський національний аграрний університет

Плахотнюк Ігор Миколайович

кандидат ветеринарних наук,
доцент кафедри акушерства і біотехнології репродукції тварин
Білоцерківський національний аграрний університет

УКРАЇНА

У м'ясоїдних гінекологічні недуги за даними ряду науковців [1–3] є головною причиною неплідності. Крім того, вони несуть небезпеку для життя самки або створюють помітні проблеми за їх утримання в кімнатних умовах. Гінекологічні захворювання, серед яких не останнє місце займає вестибуліт та вагініт, виникають самостійно або є наслідком тієї чи іншої післяродової патології. У свою чергу, вестибуловагініт може бути причиною неплідності у сук [4].

Отже, з огляду на частоту виникнення та можливі наслідки гінекологічних захворювань у сук, зокрема вестибуловагініту, своєчасна діагностика хвороби й адекватне лікування хворих тварин є важливим завданням для лікарів ветеринарної медицини, тому нами і був обраний відповідний напрямок наукових досліджень.

Мета роботи полягала у вивченні ефективності методів лікування сук, хворих на вестибуловагініт.

Дослідження проводили на базі приватної клініки ветеринарної медицини „Швидка ветеринарна допомога” м. Ладизин Вінницької області на собаках різних порід, що надходили амбулаторне і стаціонарне лікування.

Діагноз на вестибуловагініт установлювали враховуючи дані анамнезу та клінічного дослідження. В більшості випадків власники повідомляли про те, що в тварини реєструються виділення ексудату з статевих органів, вони часто вилізуються. В окремих випадках реєстрували полакіурію та полідипсію.

Окрім загальноприйнятих методик дослідження використовували вагіноскопію та цитологічний метод дослідження. Для цього тварину фіксували в стоячому положенні, виконували туалет зовнішніх статевих органів і стерильне підігріте піхове дзеркало для дрібних тварин. Для виключення патології матки (метрит, піометра, залозистокістозна гіперплазія ендометрію) проводили її ультразвукове сканування. Тварин для дослідження фіксували в стоячому чи лежачому (спинному або боковому) положенні. Першому віддавали перевагу під час дослідження неспокійних і виснажених тварин.

Для вивчення ефективності лікування сук, хворих на вестибуловагініт, було створено контрольну та дві дослідні групи. У зв'язку з тим, що найбільш поширеним вестибуловагініт був серед тварин до одного року саме їх ми обрали матеріалом для експерименту.

В контрольній групі десять тварин лікували за прийнятою у клініці схемою: один раз на добу впродовж п'яти діб внутрішньом'язово вводили 1 мл на 20 кг маси тварини 15 % амоксикелу та 1 мл на 10 кг маси тварини дексакелу.

Десяти тваринам першої дослідної групи призначали внутрішньопіхвово синтоміцинові суппозиторії двічі на добу впродовж 3–5 діб.

П'ятнадцяти собакам другої дослідної групи проводили спринцювання піхви 3 % розчином препарату Біо-Плюс 2 В, двічі на добу до одужання тварини.

Ефективність лікування тварин контрольної групи була найнижчою і через 7 діб від початку лікування симптоми зникли в п'яти тварин, що складає 50,0 %. В решти тварин виділення гнійного ексудату не зменшилися, а в однієї навіть збільшилися. Лабораторним дослідженням зразків секрету з статевих органів виявили грибки та золотистий стафілокок. Тваринам були додатково призначені спринцювання розчином ністатину, що забезпечило усунення симптомів в середньому через три доби.

Ефективність лікування тварин першої дослідної групи була найвищою. Так в усіх тварин цієї дослідної групи клінічні ознаки захворювання не відмічали через 2–5 діб від початку лікування.

Після застосування спринцювань розчином препарату „Біо-Плюс” на наступну добу кількість гнійних виділень збільшилася у одинадцяти (73,3 %) із п'ятнадцяти дослідних тварин. Проте, в подальшому відмітили їх поступове зменшення та зміну характеру ексудату з гнійного на слизовий. Повну відсутність симптомів вагініту на 5-ту добу відмічали в усіх п'ятнадцяти тварин. У однієї тварини через дві доби після початку лікування діагностували дерматит в ділянці статевих губ. Тому додатково використовували мазь „Фторокорт”.

Отже, отримані нами результати експериментальних досліджень підтверджують високу терапевтичну ефективність запропонованих комплексних схем лікування сук хворих на вестибуловагініт та дають підставу для широкого застосування їх у системі заходів боротьби з патологією репродуктивних органів у недужих тварин.

Список використаних джерел:

- [1] Karpov V.A. (1999). Ginekologiya melkikh domashnikh zhivotnykh. Moskva: Rosagropromizdat.
- [2] Omelianenko S.P. (2011). Rozpovsiudzhennia akusherskykh i hinekologichnykh zakhvoriuvan suk s kishok ta yikh likuvannia. *Scientific Bulletin of the National Agrarian University*, 42, 14–18.
- [3] Riabukha L.A. (2015). Primenenie lazernoї terapiї pri lechenii ginekologicheskikh patologii u suk. Materialy 37 mezhdunarodnoi nauchno-prakticheskoi konferencii Kostromskoi gosudarstvennoi selskokhoziaistvennoi akademii, 2015, Kostroma, 147–149.
- [4] Huhtaniemi, I. (2001). Perspective: Male Reproduction. *Endocrinology*, 142 (6). 2178–2183.